

820335
1/11

CANSÓ NOVA, CURIOSA Y DIVERTIDA

ab estrivillo, pera cantar lo Joven del dia.

En lo any cinquanta y vuit,
trenta de Juliol,
las coplas se han dictadas,
dos cuartos qui las vol:
diu res de mal
esta folia ;
per divertir
joven del dia:
escolteu un rato,
mentras vaig cantant,
guéu quels dos cuartos,
ayons: no os doldrán,
allá á la altra part del mar,
mitg de una grant montanya,

Se ha descubert una Isla
Molt rica, y molt estranya:
Al centro de ella
Hi há una ciutat:
Tothom que me escolte
Quedará admirat:
De terra mes rica
Al mon no ne hi há,
Alli res no hi falta
Del que al mon hi há.
Perque la primera cosa,
Las parets son de cristall,
Los traspols de xocolata,
Y á cada envá hi ha un mirall:

R^o 12126
BIBLIOTECA PÚBLICA-VALENCIA

Son tots los cairats
De torrons de barra,
Y de sucre candi,
Que es molt bó á qui agrada:
Las taulas y portas
Torrons de avellana,
Sempre hi toca l' sol,
Pero no s' regala.

Los carrers de la Ciutat
De cotó fluix son cuberts:
Perqué la gen no ancepegan
Ni dormits ni desperts;
Y totas las pedras,
Que hi ha per los camins
Tot son esmeraldas
Y diamants fins:
Pedras preciosas
De molt de valor:
Los plats y culleras
Son de plata ú or.

Los arbres de aquella terra,
Miréu que no son rahons,
Los uns fan doblas de quatre,
Los altres napoleons:
Altres fan pesetas,
Duros de pilans
De plata molt fina,
Que corria ahants:
Anem á Gandófia,
Que os agradará;
Que en aquella terra
No cal treballar.

Qui parla de treballar
Lo fican á la presó;
Si hi torna altra vegada
Li farán portar lo grilló

Tot plé de tabernas,
Saraus y cafés;
En aquesta terra
No hi tornaréu mes;
Tot son jochs de xapas,
Y cartas també;
Aneu á Gandófia,
Que alli estaréu be.

Unas noyas molt hermes
En tot lo mon no ne hi
Ja podeu fér be lo ull
Los que sou pera casar,
No hi há altra cosa
Que divertiments;
Tots los que hi habitan
No se enlloran gens;
Los vestits de seda
Van molt abundó;
Per aquella terra
No estila l' cotó.

Eixa Ciutat de Gandófia
Está en la Isla de Pachs,
Las noyas portan pullera
Poltó, bata y mirinyachs
Portan mitja ceba,
També maneguins:
Aneu é Gandófia,
Aneuhi, fadrins;
Van á la gran moda,
Cosa per demes,
Guarnidas de joyas,
Mes quels argenters.

Al mig de aquella gran pla
Hi han plantat tres molins
Hi molen confits de amell
Y carquinyolis molt fins,

metllas, avellanas,
pinyons pelats,
de alló n' fan cocas
pans adobats;
e bous no sen parla,
bras ni moltons,
diots, gallinas,
lebras, ni capons.
Tot son paséts y delicias,
ot son rius, torrens y fonts:
e aigües ne hi há molt pocas;
ot son vins rancis y bons,
guarden, granatxa,
i blanch, marrasquí,
e aqueixas begudas
e hi há un sens fi:
e anechs y ocas
perdius de bosch,
lli sempre es dia,
may se hi fa fosch.
Calaixeras y cadiras,
anapés, llits de pilans
del or mes fi de América,
guarnits de diamans:
os llansols de tela
e puntas guarnits,
e domás de seda
e los cobrellits;
e los matalasos,
e també los coixíns,
e de ploma de oca,
e molt tous y molt fins.
En esta Ciutat tant noble
hi falta Ferro-Carril,
cotxes y de tartranas
menos ne hi há dos mil;

Aném á Gandófia
Quens divertirém,
De aqueixa manera
No treballarém,
Per aquesta terra,
Aixó es heritat,
Se treballa massa,
Y se viu empenyat.

Tot son cavalls de regalo,
Cuan corren tallan lo vent;
Algunas mulas de sella
Sols per un divertiment:
Sense cap quimera,
Y fora treball;
Halla la moneda
No se hacaba may,
Aném á Gandófia,
Ah! que hi fem aqui?
Lo joven que busca?
Podersa divertir.

Hallá es terra de mantega
Pitjor que fanch al torren,
Los marges tots son formatges,
Y los camins igualment:
De canyas de sucre
Ne hi há molts y molts:
Per aqueixa terra
Hem de menjar cols,
Aspinachs y bledas,
Trumfas y cigrons,
Encara n' tinguesem
Certas ocasions.

Allí l' peix va molt barato,
Basta que es al mitg del mar,
Se hi fan tonyinas y cepias,
Com á cosa regular:

De peixells ni llusos,
Y altre peix menut,
Perque n' tenen massa,
Molts diuen que put:
De peix que hi há espinas
Non volen tampoch;
Capons y gallinas
Sempre ne hi há al foch.

De músichs en aquella terra
Ne hi há mes que un botavant,
Se fant saraus cada dia,
Los músichs tocan de franch:
Son músichs de solfa,
Molt bent ensenyats:
De estar en eixa terra
Es un disparat,
Vingan valls y dansas,
Y un bont aliment,
Dormir cuant convinga,
Y un divertiment.

Los balcons de aquella terra,
Y las baranas també,

Tots son de or y plata fina
De las mans del argenter:
No hi há res de ferro,
Ni fusta tampoch;
Fins son de or y plata
Los ferros del foch:
Alli lo or y plata
No se acaba may,
De llautó non gastan,
Aram ni estany.

Fins las bridas dels cavals
Y las sellas son bordadas,
Manteletas y plumalls,
Morrallas y cabessadas
Y las ferraduras
De aquells animals
Son de or y plata,
Gastan bons cabals:
Alló si que es cosa
De admiració;
Aném á Gandófia,
Alli gastan bó.

FIN.

Es propietat de *Joseph Boquer.*

Bonarc. 58 - pjhufa

VALENCIA: Imprenta de Ramon Gual.